

εἶη τοῦτο. τὴν δὴ τοιαύτην διάθεσιν τῆς ψυχῆς καθ' ἣν νοεῖ τε καὶ ἀπαθῆς οὕτως ἐστίν, εἴ τις ὁμοίωσιν λέγοι πρὸς 20 θεόν, οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι· καθαρὸν γὰρ καὶ τὸ θεῖον καὶ ἡ ἐνέργεια τοιαύτη, ὡς τὸ μιμούμενον ἔχει φρόνησιν. τί οὖν οὐ κακῆνο οὕτω διάκειται; ἢ οὐδὲ διάκειται, ψυχῆς δὲ ἡ διάθεσις. νοεῖ τε ἡ ψυχὴ ἄλλως· τῶν δὲ ἐκεῖ τὸ μὲν ἐτέρως, τὸ δὲ οὐδὲ ὅλως. πάλιν οὖν τὸ νοεῖν 25 ὁμώνυμον; οὐδαμῶς· ἀλλὰ τὸ μὲν πρώτως, τὸ δὲ παρ' ἐκείνου ἐτέρως. ὡς γὰρ ὁ ἐν φωνῇ λόγος μίμημα τοῦ ἐν ψυχῇ, οὕτω καὶ ὁ ἐν ψυχῇ μίμημα τοῦ ἐν ἐτέρῳ. ὡς οὖν μεμερισμένος ὁ ἐν προφορᾷ πρὸς τὸν ἐν ψυχῇ, οὕτω καὶ ὁ ἐν ψυχῇ ἑρμηνεύς ὢν ἐκείνου πρὸς τὸ πρὸ αὐτοῦ. 30 ἢ δὲ ἀρετὴ ψυχῆς· νοῦ δὲ οὐκ ἐστὶν οὐδὲ τοῦ ἐπέκεινα.

4. Ζητητέον δέ, εἰ ἡ κάθαρσις ταῦτόν τῇ τοιαύτῃ ἀρετῇ, ἢ προηγεῖται μὲν ἡ κάθαρσις, ἔπεται δὲ ἡ ἀρετή, καὶ πότερον ἐν τῷ καθαίρεσθαι ἢ ἀρετῇ ἢ ἐν τῷ κεκαθάρθαι. ἀτελεστέρα τῆς ἐν τῷ κεκαθάρθαι <ἢ ἐν τῷ καθαίρεσθαι· τὸ γὰρ κεκαθάρθαι> οἶον τέλος ἤδη. ἀλλὰ τὸ 5 κεκαθάρθαι ἀφαίρεσις ἀλλοτρίου παντός, τὸ δὲ ἀγαθὸν ἕτερον αὐτοῦ. ἢ, εἰ πρὸ τῆς ἀκαθαρσίας ἀγαθὸν ἦν, ἡ κάθαρσις ἀρκεῖ· ἀλλ' ἀρκέσει μὲν ἡ κάθαρσις, τὸ δὲ καταλειπόμενον ἐστὶ τὸ ἀγαθόν, οὐχ ἡ κάθαρσις. καὶ τί τὸ καταλειπόμενον ἐστὶ, ζητητέον· ἴσως γὰρ οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν 10 ἦν ἡ φύσις ἢ καταλειπομένη· οὐ γὰρ ἂν ἐγένετο ἐν κακῷ. ἀρ' οὖν ἀγαθοειδῆ λεκτέον; ἢ οὐχ ἰκανὴν πρὸς τὸ μένειν ἐν τῷ ὄντως ἀγαθῷ· πέφυκε γὰρ ἐπ' ἄμφω. τὸ οὖν